

Roy Michelson:

Utdrag ur romanen Veracruz

Klockan var sex på eftermiddagen när han vaknade. Han svor till och satte sej upp i sängen. Det var för sent att tänka på jobbet. Han var ännu inte utsövd och han hade huvudvärk och dålig smak i munnen. Han steg upp och borstade tänderna och rakade och tvättade sej och han kände sej lite bättre, men han hade fortfarande huvudvärk och var på dåligt humör, då han gick till hållplatsen. Det var mulet, men ändå tryckande varmt.

Tåget var fullt med folk, som skulle in till Stockholm för att roa sej. Bio, restaurang, kanske Gröna Lund. Han satt bredvid ett gäng sjömän från en tanker som låg i Gåshaga. De var uppspelta och stojade och han visste hur de kände det inför de få timmar de fick i land. Han ringde från en telefonhytt i Humlegården. Det gick lätt nu då han visste numret på avdelningen. Det var en ung flickröst som svarade. Han frågade om Maria.

- Vem talar jag med?

- Hennes kille.

- Ett ögonblick.

Han väntade länge och slutligen kraxade det i andra änden:

- Ja?

Det var den ovänliga rösten igen. Han upprepade frågan.

- Hon e död!

- Va?!!

- Jag säger att hon e död. Nu e du väl nöjd. Mördare!

Hon väste fram det sista ordet. Det var som ett oväntat slag på käften. Han fick först inte fram ett ljud. Allt blev tyst omkring honom och han hörde inte längre trafikbruset. Sen sköljde en vredesvåg över honom.

- Du ska inte snacka om mördare, satans harpa. De e du och liknande skenheliga jävlar som e mördare. Ni tvingar unga flickor att göra som Maria gjort.

- Nej vet ni vad ...

- Håll käften, vrålade han och slog på luren.

- Satan, satan, satan. Han gick som i en röd dimma och han höll på att bli överkörd, när han gick över gatan till Stureplan. Det var mycket folk under "svampen" och det satt folk på bänkarna mellan blomsterurnorna. Händerna darrade när han sökte i fickorna efter cigaretter. Han hade inga och han gick fram till en flottist, som satt på en av bänkarna och rökte.

- Får jag köpa en cigarett?

En kille i tjugofemårsåldern, som satt bredvid flottisten reste sej.

- Bommar du cigaretter av flottister din jävel?

- Jag bommade inte, jag frågade om jag fick köpa. Va har du med de att göra förresten?

Killen klippte till och slaget träffade Rick under örat. Rick svarade med en höger i mellangärdet och killen dråsade ner mellan bänken och blomsterurnan. Rick drog upp honom och slog flera hårda vänster höger i ansiktet och han föll mellan bänken och urnan igen. Blodet strömmade över ansiktet och Rick försökte dra upp honom, men han orkade inte utan slog där han låg.

- Nu slår jag ihjäl dej din satan, sa han medan han slog.

Killen försökte skydda ansiktet med händerna.

- Nej, nej, sluta, sluta ...

Rick kände en hand på sin axel. Det var en man i trettiårsåldern i eleganta kläder, som lutade sej över honom.

- Sluta nu. Snuten e strax här. Någon har ringt.

Rick steg upp och det stod en ring av människor runt dem och de steg villigt åt sidan, när han lämnade Stureplan och gick runt Anglais och sen Birger Jarlsgatan norrut och vid Dambergers vek han in på Tunnelgatan och gick in i tunneln. Han hade blod på händerna och blod på den blå blazern. Han tittade bakåt gång på gång och han mötte endast några få människor och mitt i tunneln satt en käring och spelade falskt på dragspel. Det ekade jämmerligt i tunneln. Fodralet låg uppslaget med några kopparslantar och tioöringar i. Det var svalt och rått i tunneln och hans händer darrade ännu och han längtade efter en cigarett. Han kom ut vid Holländaregatan och gick in på ölkaféet där. Han gick direkt till toaletten och tvättade händerna. Sen köpte han ett paket Bill och en pilsner. Han drack den medan han rökte en cigarett och han lugnade sej och händerna blev stadiga, men han kunde inte sitta länge. Han gick ut och korsade Sveavägen och gick ner till Kloster på Vasagatan. Där var fullsatt som vanligt, men han hittade en ledig stol vid ett bord för fyra. Kloster var ett av de två, tre ställen i Stockholm där man kunde få starköl och vin utan att äta. Han tog in en hela Vino Blanco och drack ur den snabbt och nu kände han sej lite bättre och det gick lättare att tänka på Maria. Men han hade inte fattat det ännu och när han fattade blev det mycket värre.

Följande dag klockan tre gick han till tryckeriet. Han gick ner i omklädningsrummet. Jobbarna droppade in den ena efter den andra. De hejade och pratade och låste upp sina plåtskåp och bytte kläder. Rick satt vid Veijos skåp och väntade.

- Ska du inte byta, sa nån.
- Nej, jag har slutat.

Slutligen kom Veijo. Välkammad och väldoftande med skägget nyputsat. Han började klä av sej.

- Nå, har du hört något, sa han lågt.
- Hon e död.
- Voi saatana!!
- De e för jävligt.
- Hur i helvete kunde hon dö för så lite?
- De blev kanske nån infektion.
- De e bäst att du sticker så fort som möjligt. Helst ur landet.
- Jag har tänkt sticka till sjöss.
- De e bäst att vi inte pratar så mycket me varandra mer.

Veijo var nervös nu.

- Jag sticker så fort jag får slutlöningen.

Rick åkte pater nosterhissen upp till faktorn i tryckeriet.

- Jag måste ha pengarna i morron.
- Jag har paratat me kontoret. De går nog att ordna. Jobbar du inte i kväll?
- Nej.
- Gå upp på kontoret i morron, så får du pengarna.

Tack skall du ha och lycka till. Du kunde ha fått ett framtidsjobb här

Han sträckte fram handen.

- Jag vill nog ha en annan framtid.

Den kvällen lade han sej tidigt, och han var inte full och inte särskilt trött och då kom tankarna och de födde ångesten, som satte sej på hans bröst och han fick svårt att andas. Då flydde han tillbaka till den sommaren för länge sen. Och det var som om ingenting ännu hänt efter den sommaren, och allting var bra igen.